ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΔΥΟ ΤΡΙΧΕΣ ΑΠ' ΤΑ ΞΑΝΘΑ ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑ

ΗΝ ἐποχὴ ἐκείνη τὰ βουνὰ τοῦ Μογκρὲμπ ἦσαν ἀκόμη ἄγρια. Οἱ ληστὲς ζοῦσαν ἐκεῖ ψηλὰ παντοδύναμοι, γιατί ὁ σουλτᾶνος τοῦ Μαρόκου δὲν εἶχε ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ ὑποτάξῃ τὶς ἄγριες ἐκεῖνες ὀρδές. Οἱ Γάλλοι πάλι ἦσαν ἀκόμη ἄγνωστοι στὸν τόπο καὶ ὁ ἀρχηγὸς κάθε ληστρικῆς ὀρδῆς βασίλευε μ' ἐξουσία ἀπόλυτη ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἔτσι, λοιπόν, μέσα στὰ βουνὰ ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα στὸν Μέσον Ἄτλαντα καὶ τὸν Μεγάλον Ἄτλαντα, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὶς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ Οὒμ - Ρὲρ - Ρεμπιά, ζοῦσε τότε ἕνας ἄνθρωπος γενναῖος, ἀληθινὸ παλληκάρι, ποὺ ἦτανε ὁ ἀρχηγός, ὁ Κ α ΐ ν τ, σ' ὅλη τὴν ἄγρια ἐκείνη περιοχή. Αὐτὴ τὴν ἀπόλυτη ἐξουσία του, ποὺ τοῦ ἀνῆκε κι' ἀπὸ τὴ θέλησι τοῦ Ἀλλάχ, μὰ κι' ἀπὸ τὴ θέλησι τοῦ λαοῦ του, ὁ Καΐντ - Ἀμράρ τὴν χρησιμοποιοῦσε μὲ τὴν μεγαλείτερη φρόνησι : Ἀφοῦ ἦταν ἀρχηγὸς καὶ κύριος ὅλων τῶν βουνῶν κι' ὅλων τῶν μονοπατιῶν καὶ τῶν περασμάτων στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Οὒμ - Ρὲρ - Ρεμπιά, ὥρισε διόδια σὲ κάθε πέρασμα καὶ οἱ ὁπλισμένοι ἄνθρωποί του σταματοῦσαν κάθε ταξειδιώτη καὶ τοῦπαιρναν ὅσα κατατοῦσε ἡ καρδιά τους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅλη ἡ φυλὴ ζοῦσε ἄνετα. Τίποτε δὲν ἔλειπε οὔτε ἀπὸ τὴ μακρύτερη καλύβα, γιατί ὁ ἀρχηγὸς ἦτανε δίκαιος στὴ μοιρασιὰ τῶν λαφύρων. Ἔτσι ὁ Καΐντ - Ἀμράρ, ἡ πηγὴ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, ποὺ ὁ Ἀλλὰχ μὲ τὴν παντοδυναμία του σκορποῦσε καὶ χάριζε σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες, σ' ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ στὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη τῆς φυλῆς, ἀκόμη καὶ στὰ κοτάδια καὶ σὲ κάθε ἔμψυχο πλάσμα του, αἰσθανότανε τὴν ἤρεμη κι' ἀπέραντη αὐτὴ χαρά, ποὺ εἶνε ἡ ἁρμονιὰ τοῦ οὐρανοῦ σὲ κείνους ποὺ κάνουν εὐσυνείδητα τὸ καθῆκον τους σ' αὐτὴ τὴ μάταιη ζωὴ καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἀλλὰχ ἔπλασε τὸν Παράδεισο, δίκαιη ἀνταπόδοσι τοῦ καλοῦ, ποὺ κάνουνε στὸ λαό τους.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔτυχε νὰ πεθάνῃ μέσα στὸ παλάτι του, στὸ Φές, ὁ σουλτᾶνος —ὁ Ἀλλὰχ νὰ δοξάσῃ τ' ὄνομά του !— Ἕνας ἄλλος σουλτᾶνος— ὁ Ἀλλὰχ νὰ δοξάσῃ τὶς μέρες τῆς βασιλείας του !—ἀνέβηκε στὸ θρόνο). Αὐτὸς λοιπὸν δὲν ἦταν ἱκανοποιημένος μόνο μὲ τὸν τίτλο τοῦ Καλίφη. Φιλοδοξοῦσε νὰ γίνῃ κι' ὁ πραγματικὸς ἀρχηγὸς καὶ κύριος ὅλων τῶν πιστῶν, ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος, ποὺ μπροστά του νὰ σκύβουν τὸ κεφάλι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, στὰ τέσσερα πέρατα τῆς χώρας του.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως, πέρα στὰ βουνά του, ὁ Καΐντ - Ἀμράρ ἐξακολουθοῦσε νὰ χαρατσώνῃ τοὺς ταξειδιῶτες. Ὁ σουλτᾶνος τοῦ πρόσταξε νὰ πάψῃ αὐτὴ τὴ φορολογία. Κι' ὁ Καΐντ - Ἀμράρ, ἀφοῦ ζύγισε προσεχτικὰ στὴν πλάστιγγα τῆς σοφίας του ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὴ διαταγὴ τοῦ σουλτάνου καὶ τὸ θυμό του ἂν τὸν παράκουγε, κ' ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν καλοτέρασι τῆς φυλῆς του, βρῆκε πὼς βάραινε περισσότερο ἡ εὐτυχία τῶν δικῶν του καὶ δὲν ἄκουσε τὴ σουλτανικὴ διαταγή. Τότε ὁ σουλτᾶνος ἔστειλε στρατὸ ἐναντίον του, μὲ τὴ διαταγὴ νὰ φέρουν τὸν ἀντάρτη στὸ Φὲζ δεμένον χεροπόδαρα. Ὁ στρατὸς πῆρε μαζύ του κι' ἕνα σιδερένιο κλουβί, γιὰ νὰ κλείσῃ μέσα τὸν αἰχμάλωτο...

Ὁ Καΐντ - Ἀμράρ ὅμως μὲ τοὺς ἀνθρώπους του κρατοῦσαν ὅλα τὰ περάσματα τῶν βουνῶν κι' ἔτσι ὁ σουλτανικὸς στρατός, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη μάχη, γύρισε πίσω ντροπιασμένος, ἀφοῦ ἄφησε πολλοὺς σκοτωμένους στ' ἄγρια ἐκεῖνα μέρη, καθὼς καὶ πολλὰ ὅπλα καὶ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀποσκευές του, γιατί στὴ φευγάλα ὁ στρατὸς δὲν δίνει ἀξία παρὰ μονάχα στὴν πρόσκαιρη ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Παράτησε, μαζὺ μὲ τ' ἄλλα, καὶ τὸ σιδερένιο κλουβί. Αὐτὸ ὁ Καΐντ - Ἀμράρ τὸ χρησιμοποίησε, κλείνοντας μέσα δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ ἄγρια λεοντάρια του.

Στενοχωρημένος ὁ σουλτᾶνος, συμβουλεύτηκε τοὺς ὑπουργούς του. Ὅλοι τους ὅμως σώπαιναν, μὴ ξέροντας τί νὰ ποῦν. Τὴ νύχτα ὅμως τῆς ἴδιας μέρας ποὺ ἔγινε τὸ συμβούλιο, ὁ σουλτᾶνος συμβουλεύτηκε καὶ τὴν παραμάννα του, κι' αὐτή, σὰν γυναῖκα, ἦτανε πιὸ πονηρή, πιὸ ἐφευρετικὰ ἀπὸ ὅλους μαζὺ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ σουλτάνου. Ἡ παραμάννα λοιπὸν μίλησε καὶ τὸν συμβούλεψε. Καὶ γι' αὐτό, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, μιὰ Τσερκέζα ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ χαρέμι, μιὰ πεντάμορφη Κιρκασία, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Φὲζ καὶ τράβηξε κατὰ τὰ βουνά.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περάσματα τὴν ἔπιασαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Καΐντ - Ἀμράρ. Γεμάτη περιφρόνησι, ἀρνήθηκε νὰ πληρώσῃ, ἀρνήθηκε ἀκόμη καὶ νὰ μιλήσῃ σὲ κείνους τοὺς ἀνθρώπους. Τότε αὐτοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν πᾶνε στὸν ἀρχηγὸ καὶ κύριό τους. Κι' ὁ κύριός τους ἐρωτεύτηκε τὴν πεντάμορφη Τσερκέζα.

Ἤτανε ξανθιὰ σὰν τὸ νεοκόπτο χρυσάφι. Γρήγορα ὁ Καΐντ - Ἀμράρ ἔπαψε νὰ θαυμάζῃ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου : Δὲν θαύμαζε παρὰ μονάχα τὸ ἄλλο ἐκεῖνο φῶς, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της σκλάβας. Καὶ γι' αὐτὴν ξέχασε, στὸ τέλος, κάθε φρόνησι καὶ κάθε τιμή.

Ἔτσι, ἴσως, τὰ εἶχε προβλέψει ἡ παραμάννα τοῦ σουλτάνου, πὼ πονηρὴ καὶ πὼ ἐφευρετικὴ ἀπὸ ὅλους μαζὺ τοὺς ὑπουργούς του, πὼ πονηρὴ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν φύλαρχο....

***

Πέρασαν μέρες, ἔπειτα ἑβδομάδες, ἔπειτα μῆνες...

Ὅταν ὁ χρόνος ἔκλεισε τὸν κύκλο του, ὁ Καΐντ - Ἀμράρ δὲν εἶχε πειὰ ἄλλη ψυχή, ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας ποὺ τὸν ὑποδούλωσε.

Ἔτσι λοιπόν, μιὰ μέρα ποὺ ἡ Τσερκέζα ἤτανε κοντά του, μέσα στὴ μεγάλη του σκηνή, τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ ξαφνικά :

—Δὲν μοῦ λές : ἂν ἔδενα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σου μὲ μιὰ σιδερένια ἁλυσίδα, θὰ μοῦφερνες ἀντίστασι ;

Ἐκεῖνος, χαμογελῶντας εὐτυχισμένα, τῆς ἀποκρίθηκε :

—Σὲ σένα δὲν θ' ἀντισταθῶ ποτέ...

Ἡ γυναῖκα ἐξακολούθησε :

—Κι' ἂν τὴ στιγμὴ ποὺ θἄναι δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σου μὲ τὴ σιδερένια μου ἁλυσίδα, ὁρμήσουν ξαφνικὰ οἱ ἐχθροί σου μέσα στὴ σκηνή σου γιὰ νὰ σὲ πιάσουν, τί θὰ κάνῃς ;

Χωρὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της, ἐκεῖνος ἀπάντησε :

—Θ' ἀνασηκώσω μονομιᾶς χέρια καὶ πόδια, θὰ σπάσω τὶς ἁλυσίδες μου καὶ θὰ σκοτώσω ὅλους τοὺς ἐχθρούς μου. Γιατί ἡ δυναμίς μου εἶνε πολὺ μεγάλη.

Καὶ τῆς ἔλεγε πράγματι τὴν ἀλήθεια. Κι' ἡ ξανθιὰ γητεύτρα ἤξερε καλὰ πὼς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια : Ἡ δύναμίς του ἦτανε πολὺ μεγαλείτερη κι' ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ λιονταριοῦ.

Ἔπειτα τὸν ρώτησε πάλι :

—Κι' ἂν ἔδενα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια σου μὲ μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ ξανθά μου τὰ μαλλιά, θ' ἀντιστεκόσουν ;

Ὅπως καὶ τὴν ἄλλη φορά, ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε :

—Σὲ σένα δὲν θ' ἀντισταθῶ ποτέ.

Ἡ γυναῖκα δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε πάλι :

—Κι' ἄν, τὴ στιγμὴ ποὺ θἄναι δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σου μ' αὐτὴ τὴν τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, ὁρμήσουν ξαφνικὰ οἱ ἐχθροί ἐδωμέσα ;

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ξεμάκρυνε λιγάκι ἀπὸ κοντά της.

—Σοῦ εἶπα, πὼς σὲ σένα, ὅπως καὶ σὲ κάθε πρᾶγμα ποὺ ἔρχεται ἀπὸ σένα, δὲν θ' ἀντισταθῶ. Δὲν θὰ τὴν κόψω τὴν μεταξένια τρίχα ἀπὸ τὰ ξανθά σου τὰ μαλλιά, ὅ,τι κι' ἂν γίνει !...

Τὸν ἤξερε καλά. Ἤξερε πὼς ποτὲ ψέμμα δὲν πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ χείλη του. Τότε σηκώθηκε ὄρθια γρήγορα. Μὲ βία τράβηξε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά της. Καὶ πολὺ γρήγορα, μ' αὐτὴ τὴν τρίχα, τοῦδεσε τὰ δυὸ χέρια. Ὕστερα, μὲ μιὰ ἄλλη τρίχα ἀπὸ τὰ ξανθά της τὰ μαλλιά, ἔδεσε τὰ πόδια τοῦ Καΐντ-Ἀμράρ.

Κατόπιν χτύπησε τὶς παλάμες της. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὥρμησαν μέσα στὴ σκηνὴ οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχε ἡ ἴδια κρύψει καὶ ρίχτηκαν πάνω στὸν αἰχμάλωτο. Ἐκεῖνος κύτταξε μονάχα ἐκείνην. Ἀλλὰ δὲν ἔσπασε οὔτε τὴ μιὰ τρίχα, οὔτε τὴν ἄλλη. Οὔτε καὶ φώναξε κανέναν ἀπὸ τοὺς πιστούς του. Ἂν καὶ μὲ τὴν πρώτη φωνὴ ὅλοι θὰ σηκωνόντουσαν καὶ θἄτρεχαν κοντά του, σὰν ἕνας ἄνθρωπος, σὰν μιὰ ψυχή...

Προτίμησε νὰ ὑποκύψῃ στὴν προδοσία καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν πᾶνε στὸν ἐχθρό του. Κι' ὁ σουλτᾶνος, ποὺ τὸν αἰχμαλώτισε, ἔτσι, ὅπως σᾶς διηγήθηκα, τὸν θανάτωσε μὲ τρομερὰ βασανιστήρια.

***

Αὐτὸ ἤτανε τὸ τέλος τοῦ Καΐντ - Ἀμράρ, ποὺ ἤτανε πολὺ μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν Σαμψών, τὸν ὁποῖον τόσο μᾶς ἐχθειάζουν οἱ Ἑβραῖοι σκύλλοι, σκύλλων γεννήματα.

Κι' ἔτσι μοῦ τὴν διηγήθηκε τὴν ἱστορία του ἕνας γέρος, ἀπόγονος τῶν παληῶν ἐλευθέρων ληστῶν τοῦ βουνοῦ, ποὺ κι' αὐτὸς τὴν ἄκουσε ἀπὸ τοὺς δικούς του, μὲ σεβασμό.

Ὁ Ἀλλὰχ νὰ μᾶς σκεπάζῃ ὅλους μὲ τὸ ἔλεός του.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ